

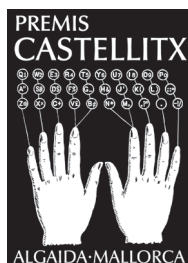
Josep Pizà Vidal

Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2025

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2025-G-R-0354-0303

© del text: Josep Pizà Vidal

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2025

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

www.premiscastellitx.cat

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Josep Pizà Vidal

Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2025

JOSEP PIZÀ VIDAL

Josep Pizà Vidal és un mallorquí que actualment viu a Inca.

Va néixer l'any 1976 i és mestre, articulista, poeta i glosador.

Va conèixer la glosa a través dels cursets que va fer a través de l'Associació de Glosadors de Mallorca, on va conèixer els grans glosadors del moment: Mateu «Xurí», Maribel Servera, Cati Eva Cañellas, Macià «Infermer»... Ha guanyat o quedat finalista en una o varies ocasions als següents premis de glosa escrita: Premis Castellitx d'Algaida, Premis de glosa feminista a Alaró, Premis de glosa a Sa Pobla, Premis de glosa «Elogi de la vinya i el vi» a Santa Maria del Camí... La seva veu en aquest noble art sempre és per escrit.

Actualment fa feina de mestre a una escola de Palma.

El glosat titulat *Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills*, de Josep Pizà Vidal, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al 47è Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2025. En foren jurats, Gabriel Janer Manila, Ricard Martínez Pinyol i Miquel Serra Roig.

Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills

Envoltat de pagesia
d'una terra gens eixorca;
a un paratge de Mallorca
amb turons de bonhomia;
allà on el mar és poesia
i no hi fa niu el submís;
sense demanar permís
de família senzilla
vaig néixer dins aquesta illa,
preludi del Paradís.

Tenc l'ànima dissident,
no seguesc totes les modes.
Admir els passats rapsodes
i el pensament divergent.
Soc un humil descendent
de les primeres albors.
Baula de les antigors
mig poruc i mig corsari
per cantar com un canari
he après l'art dels glosadors.

Soc hereu de pedra i fona
que viu dins un nou present.
Puc explicar el que aquí sent
a un llaüt damunt una ona.
Tan sols soc una persona
d'esperit blanc com l'ivori.
I afirm amb gran rebombori
—cent vegades, potser mil—
que amb una passió febril
estim el meu territori.

Puc perdre'm a un alzar,
dur-me un secret a la tomba.
Puc agafar una ximbomba
i, prudent, fer-la sonar.
Puc aprendre a amagar
el meu far a una senalla.
Puc ser el gra i puc ser la palla,
beure el suc del ginebró
i al caliu d'un fogueró
te puc contar una rondalla.

Ser el fustam d'un mestre d'aixa,
puc ser l'avior del camp.
De la tempesta ser el llamp,
puc ser el matí o l'horabaixa.
Ser torxa que s'esbiaixa
però mai ser un desertor.
I amb magí de somiador
de la nostra terra ufana
travessant la Tramuntana
puc ser l'ala d'un voltor.

Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills

Del que fa massa embalum
aquest cosset s'acomia.
Si dic una bajanada
m'envien a porgar fum.
I bec, com és bon costum,
de Binissalem el vi.
La Sibil·la puc sentir
amb totes les simpaties
i amb ritme de xeremies
jo d'amor em vull morir.

Amb la mateixa cabòria
no soc un, som molta gent.
Som un col·lectiu ardent
seguint una trajectòria.
Som baules d'aquesta història
malgrat aquest temps advers.
I ho afirmam a un nou vers:
tant se val país o poble,
la nostra nació és ben noble
com estel dins l'univers.

A pesar del que hem patit
—uns turistes migratoris
o uns polítics giratoris—
l'ànim no se n'ha afeblit.
Al contrari, inflam el pit,
ensumam la nova albada.
Amb paciència arrelada
tenim aquesta delera
que és esperança i bandera
d'una pàtria aixecada.

Tenim la sang empeltada:
sarraí i català.
Sabem lladrar com el ca
que defensa una murada.
Sabem donar queixalada
a qui no és un bon al·lot.
Mai anam amb el cap cot:
aquesta és la nostra norma.
El nostre cor té la forma
d'un siurell o un talaiot.

Preferim esser els primers
a fer una bona collita.
Tenim l'infinit per fita
resistència d'ametllers.
Ballam com els Cossiers
mai no ens tomba una bufada.
Som una gent agrupada
per saviesa i patrimoni
que diu «Visca Sant Antoni!»
adorant la sobrassada.

També amb bons botifarrons
som d'amenitzar les festes
i escrivim les nostres gestes
en romanços i en cançons.
Són les nostres tradicions
les que inspiren el menjar.
Per dinar o per sopar
sopa d'all un poquet teba,
pa amb oli, conill amb ceba,
melodia al paladar.

Una Mallorca més lliure que alci la veu dels seus fills

No sols ens alimentam
del que ens entra dins la panxa.
Un nou futur ens enganxa,
renovada és la fam.
Farts de fosca tots cridam
a la llum de tots els dies.
Som veus de grans simfonies
del més estrident bruel
que ens portarà a tocar el cel
fent reals les utopies.

No cal ser un extraterrestre
per dir als sabers populars
que existeixen molts parlars
a dins l'albercoc terrestre.
Potser des del temps rupestre
en podem omplir un bon full.
El planeta és ben curull
de llengües amb molt d'aroma
però el nostre gran idioma
és el bell parlar d'en Llull.

El món roda i no s'atura
i nosaltres com el món
sabem les coses com són
i que tot gira amb pressura.
Pel bé d'aquesta cultura
ja no volem més cabdills.
Sense angoixes ni perills
deim ben clar que volem
viure a una Mallorca més lliure
que alci la veu dels seus fills!

